

U 7/2008 rd

**Statsrådets skrivelse till Riksdagen om ett förslag till
Europaparlamentets och rådets direktiv (*främjande av
användningen av förnybar energi*)**

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen
översänds till riksdagen Europeiska gemen-
skapernas kommissions förslag av den 23 ja-
nuari 2008 till Europaparlamentets och rådets

direktiv om främjande av användningen av
förnybar energi samt en promemoria om för-
slaget.

Helsingfors den 21 februari 2008

Näringsminister *Mauri Pekkarinen*

Överinspektör Mirja Kosonen

ARBETS- OCH NÄRINGSMINISTERIET

PROMEMORIA
EU/2008/0557**FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV OM FRÄMJANDE AV ANVÄNDNINGEN AV FÖRNYBAR ENERGI, KOM(2008) 19 SLUTLIG****1 Förslagets bakgrund och målsättning**

Kommissionen lade den 23 januari 2008 fram ett förslag om främjande av användningen av förnybar energi som en del av det s.k. klimat- och energipaketet.

Kommissionen kopplar samman direktivförslaget om förnybar energi med FN:s klimatavtal och Kyotoprotokollet, men också med målet att säkerställa energiförsörjningen, främja den tekniska utvecklingen och förbättra sysselsättningen. Främjandet av i synnerhet biobaserade drivmedel minskar oljeberoendet.

Direktivförslaget baserar sig på de beslut som Europeiska rådet fattade i mars 2007 om att EU förbinder sig att före år 2020 ensidigt minska utsläppen av växthusgaser med 20 % från 1990 års nivå. Som en förutsättning för att målet uppnås fastställde man som ett bindande mål att andelen förnybar energi år 2020 ska vara 20 % av EU:s totala energiförbrukning. Samtidigt satte man upp ett bindande mål på att 10 % av all förbrukning av bensin och dieselbränsle i trafiken inom EU år 2020 ska utgöras av biobränslen. Europeiska rådet fastställde i mars 2007 också en handlingsplan för energieffektivitet som eftersträvar en energibesparing på 20 % jämfört med prognoserna för år 2020.

Europeiska rådet framhöll att energisparmålet och målen för förnybar energi bör uppnås med beaktande av olika nationella förhållanden, utgångslägen och möjligheter på ett sådant sätt att insatserna och fördelarna fördelas skäligt och rättvist bland alla medlemsstater. Dessutom konstaterades det att från de övergripande målen för förnybar energi bör differentierade nationella övergripande mål härledas med fullt deltagande

av medlemsstaterna. Omständigheter som ska beaktas är en rättvis och lämplig fördelning med hänsyn till olika nationella utgångspunkter och möjligheter, inklusive de befintliga nivåerna av användningen av förnybar energi och olika energikällor. Dessutom förutsatte man att varje medlemsstat uppfyller minimimålet för biobränslen.

I fråga om drivmedel ansåg Europeiska rådet att målets bindande karaktär är lämplig förutsatt att produktionen är hållbar, att den andra generationens biodrivmedel blir kommersiellt tillgängliga och att direktivet om bränslekvalitet ändras i överensstämmelse med detta så att det går att åstadkomma lämpliga inblandningsnivåer.

Kommissionen har i sitt direktivförslag omvandlat EU:s genomsnittliga mål för år 2020 till enskilda mål för medlemsstaterna så, att målet för varje medlemsstat fastställs dels som ett lika stort tillägg, dels som en andel i förhållande till bruttonationalprodukten per person. Målet på 10 % för biobränslen inom trafiken är dock detsamma för alla länder.

2 Subsidiaritetsprincipen och förslagets rättsliga grund

Kommissionen anser att målen inte kan nås i tillräckligt hög grad endast genom medlemsstaternas åtgärder. Införandet av ett gemensamt mål för andelen förnybar energi och utsträckandet av direktivförslaget så att det även omfattar tillämpningsområdet för tidigare direktiv om byggnaders energiprestanda och om elmarknader kräver åtgärder på gemenskapsnivå. Enligt kommissionens bedömning överensstämmer direktivet således med subsidiaritetsprincipen. Finland har för sin del ännu inte gjort någon bedömning

av om subsidiaritetsprincipen blir genomförd, eftersom direktivet gäller flera förvaltningsområden och samordningen av vår nationella ståndpunkt inte har slutförts till dessa delar.

Kommissionen föreslår att artikel 175.1 (miljö) tillsammans med artikel 95 (den inre marknaden) i EG-fördraget ska utgöra den rättsliga grunden för förslaget. Merparten av förslaget hör till tillämpningsområdet för artikel 175.1. Enligt artikeln har gemenskapen befogenhet att vidta åtgärder för att skydda, bevara och förbättra miljön, skydda människors hälsa samt utnyttja naturresurserna var- samt och rationellt.

Artiklarna 15, 16 och 17 i förslaget innehåller dock bindande förpliktelser för medlemsstaterna i fråga om miljöhållbarheten för biobränslen och andra biovätskor. Strävan är att till dessa delar genom direktivet genomföra den inre marknaden, varvid medlemsstaterna inte kan förhindra handel med biobränslen eller råvaror.

Som beslutsförfarande föreslås förfarandet enligt artikel 251 i grundfördraget (medbeslutandeförfarande).

I enlighet med Europeiska rådets slutsatser ska det bindande målet för andelen förnybar energi i medlemsstaterna år 2020 beredas och uppställas så att medlemsstaterna godkänner målnivån. Kommissionen har eftersträvat att den rättsliga grunden för direktivet inte ska vara artikel 175.2, som förutsätter att rådet är enhälligt.

De uppgifter man hittills fått om medlemsstaternas ståndpunkter visar inte att den rättsliga grunden klart skulle ifrågasättas.

Kommissionen har i beredningsskedet fört bilaterala förhandlingar med medlemsstaterna om beräkningsgrunden och om en godtagbar nivå för målen. EU-ministerutskottet behandlade förhandlingsmålen och förhandlingsprocessen den 14 september 2007. Finland har i förhandlingarna betonat de krav som Europeiska rådet uppställt, i synnerhet beaktandet av de nationella utgångspunkterna och möjligheterna samt de nuvarande nivåerna av förnybar energi. I enlighet med EU-ministerutskottets riktlinjer betonade man på förhand bl.a. att målet bör beräknas enligt den slutliga energiförbrukningen och att åtgärder som redan vidtagits även bör beaktas.

3 Förslagets huvudsakliga innehåll

Målen för förnybar energi och de nationella handlingsplanerna

Förslaget om ett ramdirektiv för främjande av användningen av förnybar energi innebär att det för varje enskild medlemsstat uppställs bindande mål för andelen förnybar energi av den totala energiförbrukningen år 2020 samt för andelen förnybar energi inom trafiken. I artikel 3 bestäms om medlemsstaternas skyldighet att uppnå målet enligt tabellen i bilaga I del A. Dessutom ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att iaktta den vägledande plan som anges i bilaga I del B. I fråga om drivmedel har man endast ställt upp ett mål för år 2020 och enligt det ska andelen energi från förnybara energikällor vara minst 10 % av den totala energiförbrukningen inom trafiken.

I bilaga I del A föreslås det att Finlands nationella övergripande mål för andelen förnybar energi av slutkonsumtionen av energi ska vara 38 % år 2020. Den vägledande plan för andelen förnybar energi som anges i bilaga I del B har fastställts för tvåårsperioder, nämligen 2011—2012, 2013—2014, 2015—2016 och 2017—2018, och är för Finlands del 30,875 %, 31,825 %, 32,775 % och 34,675 %

I artikel 4 bestäms om de nationella handlingsplaner som medlemsstaterna senast den 31 mars 2010 ska anmäla till kommissionen. I handlingsplanerna anges de sektorvisa nationella målen för andelen förnybar energi inom trafik och elproduktion samt inom värme- och kylsektorn. I handlingsplanen beskrivs även de åtgärder som behövs för att uppnå målen. Om en medlemsstat inte har uppnått sitt mål enligt den vägledande planen, ska den lämna in en ny nationell handlingsplan till kommissionen.

Definitioner

I artikel 2 definieras de centrala begreppen såsom förnybar energi, biomassa, slutlig förbrukning av energi, biobränslen och biovätskor. Dessutom definieras begreppen ursprungsgaranti, stödsystem och krav beträffande förnybar energi.

I artikel 15 fastställs dessutom kriterierna för miljöhållbarhet för biobränslen och andra biovätskor. Hållbarhetskriterierna baserar sig på effekterna på växthusgaser, bevarandet av kollagret i marken och bevarandet av biodiversiteten.

Definitionerna och kriterierna för miljöhållbarhet sätter gränser för vilka energikällor som kan användas för att uppfylla kraven enligt direktivet.

Beräkning av andelen förnybar energi

I artikel 5 bestäms om de grunder som tillämpas när andelen förnybar energi av den slutliga energiförbrukningen i varje medlemsstat beräknas. Den totala andelen utgörs av summan av de sektorvisa andelarna. I artikel 5.2 bestäms om medlemsstaternas möjligheter att hos kommissionen ansöka om tillstånd att avvika från beräkningsmetoden t.ex. på grund av långa byggnadstider för anläggningar eller beroende på force majeure.

I artikeln bestäms också om en normaliseringsregel för vattenkraft, beräkning av energimängderna från värmepumpar, beräkning av energiinnehållet i drivmedel, beaktande av överföringar av ursprungsgarantier i beräkningen samt beaktande av el som producerats i tredjeländer vid beräkningen.

Ursprungsgaranti

I artikel 6 bestäms om utfärdande av ursprungsgaranti. Medlemsstaterna ska garantera att för el som produceras från förnybara energikällor samt för värme- och kylenergi som produceras i anläggningar med en kapacitet på minst 5 MWth utfärdas en ursprungsgaranti på begäran av producenten. Standardstorleken för en ursprungsgaranti är 1 MWh. Närmare bestämmelser om detta finns i artikel 6.2.

Medlemsstaterna ska i regel erkänna de ursprungsgarantier som utfärdats av andra medlemsstater.

I artikel 7 bestäms att medlemsstaterna ska utse ett behörigt organ som ska underhålla ett nationellt register över ursprungsgarantier, utfärda ursprungsgarantier, registrera överföringar av ursprungsgarantier, upphäva ur-

sprungsgarantier och offentliggöra årsrapporter över verksamheten.

Artikel 8 innehåller bestämmelser om inlämnande av ursprungsgarantier för upphävande bl.a. då energiproduktionen har beviljats olika former av statligt stöd. Upphävandet görs av det behöriga organet i det land där stödet har beviljats.

I artikel 9 bestäms om förutsättningarna för överföring av ursprungsgarantier mellan medlemsstater eller personer (verksamhetsutövare). Av medlemsstaterna krävs att andelen förnybar energi motsvarar den vägledande planen.

Medlemsstaterna kan kräva förhandsgodkännande av överföringen av ursprungsgarantier mellan personer (verksamhetsutövare), om överföringarna gör det svårare för medlemsstaten att garantera en säker och balanserad energiförsörjning, uppnå miljömålen eller fullgöra sina skyldigheter. Dessa överföringar har också begränsats så att de endast gäller anläggningar eller utvidgningar av anläggningar som tagits i bruk efter direktivets ikraftträdande.

Administrativa förfaranden, information och utbildning

I artikel 12 bestäms om administrativa förfaranden. Medlemsstaterna ska se till att de nationella förfaranden, regler och koder som gäller produktion av el, värmeenergi eller kylenergi samt de förfaranden för certifiering, godkännande och licensiering som tillämpas på omvandling av biomassa är klara och smidiga, objektiva, öppna för insyn och icke-diskriminerande. Även betalningsgrunderna, lösandet av meningsskiljaktigheter, tekniska specifikationer, planläggning och energianvändning i byggnader ska administreras och handledas på ett sådant sätt att det främjar användningen av förnybara energikällor.

I artikel 13 bestäms om medlemsstaternas skyldighet att se till att konsumenter, byggar, installatörer, arkitekter samt de som säljer anordningar och system och bilar som kan drivas med biobränslen informeras om stödsystemen samt om kostnaderna för och nyttan av förnybar energi. Dessutom ska medlemsstaterna skapa ett i bilaga IV avsett certi-

fieringssystem för installatörer av mindre anläggningar för förnybar energi.

Åtkomst till elnätet

Medlemsstaterna ska se till att de som ansvarar för överförings- och distributionssystemet för el säkerställer överföringen och distributionen av el från förnybara energikällor. El som produceras från förnybara energikällor ska ges prioriterad åtkomst till nätet, i den mån det nationella elsystemet tillåter detta.

När det gäller att integrera el från förnybara energikällor i nätet ska överförings- och distributionsoperatörerna offentliggöra sina tekniska procedurer och kostnadsgrunder för t.ex. nätanslutningar och nätförstärkningar. Reglerna ska vara objektiva, öppna och icke-diskriminerande. Överförings- och distributionsoperatörerna kan påföras en del av ansvaret för kostnaderna för att integrera förnybar energi i nätet.

De avgifter som tas ut för överföring och distribution får inte diskriminera förnybar energi.

Kriterier för miljöhållbarhet för biobränslen och andra biovätskor och tillämpningen av dem

I artikel 15 anges för biobränslen och andra biovätskor såsom uteslutande kriterier som tillämpas vid beräkningen av både de nationella målen och direktivets mål samt för berättigande till stöd följande kriterier:

- minskningen av utsläpp av växthusgaser ska vara minst 35 %

- bränsleråvarorna får inte härstamma från mark med erkänt hög biologisk mångfald (skog som inte i någon större grad har påverkats av mänsklig aktivitet, naturskyddsområden, gräsmarker med biologisk mångfald)

- råvaran får inte härstamma från områden vars markanvändningsstatus har förändrats efter januari 2008; kontrollen omfattar marker med stora mängder bundet kol, dvs. våtmarker inklusive orörd torvmark och skogar

- råvaror som härstammar från jordbruket ska överensstämma med de relevanta krav som anges i rådets förordning (EG) nr 1782/2003.

Medlemssaterna ska i målkalkylen och stödåtgärderna enligt direktivet godkänna de biobränslen som uppfyller dessa villkor.

Kommissionen ska senast den 31 december 2010 rapportera om bl.a. ett system för miljöhållbarhet för användning av andra typer av biomassa än biobränslen och biovätskor och vid behov lägga fram förslag om detta.

I artikel 16 bestäms om skyldigheten för ekonomiska aktörer att visa att kriterierna för miljöhållbarhet uppfylls. Det förfarande som tillämpas är ett massbalanssystem, som möjliggör att leveranser av råvaror eller biobränslen kan blandas. De ekonomiska aktörerna ska lämna den information som behövs och låta den genomgå en oberoende granskning. Kommissionen rapporterar 2010 och 2012 om hur massbalansmetoden fungerar och om möjligheten att tillåta att andra kontrollmetoder tillämpas på vissa eller alla typer av råvaror eller biobränslen.

Kommissionen får ingå avtal med tredje-länder om ett motsvarande påvisande av miljöhållbarheten hos biobränslen eller biovätskor. Kommissionen kan också utvärdera nationella eller internationella frivilliga hållbarhetsstandarder, delvis med iakttagande av kommittéförfarandet. Kommissionen fattar på ansökan beslut om huruvida ett biobränsle kan omfattas av direktiven.

I artikel 17 bestäms om beräkning av hur biobränslen och andra biovätskor påverkar utsläppen av växthusgaser. Beräkningen av effekterna på växthusgaserna görs i enlighet med bilaga VII, antingen på basis av ett standardvärde eller det faktiska värdet eller på basis av ett blandat system.

Medlemsstaterna ska senast den 31 oktober 2010 till kommissionen lämna en rapport om utsläppen från odling av jordbruksråvaror jämfört med de gränsvärden som fastställs i bilaga VII. Kommissionen ska senast den 31 december 2012 rapportera om de relevanta standardvärdena enligt bilaga VII och vid behov fatta beslut om korrigerande av värdena.

I artikel 18 bestäms om medlemsstaternas skyldighet att informera allmänheten om tillgången på biobränslen och om tillgången på bränslen med inblandningsnivåer på över 10 % enligt försäljningsställe. I direktivförslaget har det angetts tidsfrister för när alla bensinstationer ska sälja sådana dieselbräns-

len innehållande biokomponenter som anges i bilagorna till direktivet.

Vid beräkningen av de nationella åtagandena när det gäller andelen förnybar energi ska bidraget av biobränslen som produceras från avfall, restprodukter, cellulosa från andra material än livsmedel samt material som innehåller både cellulosa och lignin viktas dubbelt jämfört med andra biobränslen.

Rapportering och kommittée

I artikel 20 anges att medlemsstaterna senast den 30 juni 2011 och därefter vartannat år ska lämna in en detaljerad rapport till kommissionen om hur främjandet utvecklas. Rapporten ska innehålla uppgifter om alla främjande åtgärder som vidtagits, prisutvecklingen, förändringar i markanvändningen, effekterna på andelen utsläpp och om miljöhållbarheten.

Kommissionen lämnar vartannat år en sammanfattande rapport till rådet och parlamentet. Den första rapporten ska överlämnas år 2012. Artikel 20 innehåller bestämmelser om kommissionens övriga övervakning och rapportering.

I artikel 21 bestäms om en kommittée. I kommitténs verksamhet ska artiklarna 3 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i beslutet (gäller undantag i beräkningen av målen i 5.2) eller artikel 5 punkterna 1—4 och artikel 7 med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i beslutet (gäller ändringar av bilagan om energiinnehållet i drivmedel, ändringar av definitionen av betesmark och bilagan om utsläpp av växthusgaser från biobränslen och biovätskor).

Införlivande i nationell lagstiftning

I artikel 23 anges att medlemsstaterna senast den 31 mars 2010 ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

4 Behandlingsskeden

Behandlingen av direktivförslaget inleddes i rådets energiarbetsgrupp den 25 januari

2008. Rådet (energi) för en diskussion om förslagens riktlinjer den 28 februari 2008. Europeiska rådet behandlar klimat- och energipaketet första gången den 13—14 mars 2008.

5 Förslagets konsekvenser för lagstiftningen och ekonomin

Konsekvenser för lagstiftningen

Direktivförslaget om främjande av användningen av förnybar energi baserar sig på tidigare direktiv. De viktigaste av dessa är direktiv 2001/77/EG om främjande av el producerad från förnybara energikällor, direktiv 2003/30/EG om främjande av användningen av biodrivmedel eller andra förnybara drivmedel samt direktiv 2003/54/EG om den inre marknaden för el.

Redan i tidigare regelverk har man för Finland uppställt ett indikativt mål för andelen el som produceras med förnybar energi, nämligen en andel på 31,5 % av elförbrukningen år 2010. I fråga om biobränslen har motsvarande mål varit en andel på 5,75 % av drivmedelsförbrukningen. Direktivförslaget har konsekvenser för den nuvarande elmarknads-lagstiftningen i Finland och för lagen om främjande av användningen av biodrivmedel för transport (446/2007).

Uppnåendet av målen för förnybar energi förutsätter både att det beviljas tilläggsresurser för stödåtgärderna och att lagstiftningen utvecklas. Det uppskattas att utöver de lagar som nämns ovan kommer författningsändringar eller nya författningar ytterligare att behövas inom följande områden:

- de författningar som ligger till grund för de nuvarande stödsystemen för förnybar energi
- energibeskattningen
- utvecklandet av ett inmatningstariffsystem eller ett certifikatsystem för grön el
- ökad användning av vattenkraften
- främjande av användningen av förnybara energikällor vid val av uppvärmningssystem
- främjande av användningen av uppvärmningsolja som baserar sig på bioenergi samt av bioenergi från jordbruket

- byggbestämmelserna och tillståndspraxis inom byggandet samt kompetenskraven för installatörer
- utvecklandet av ursprungsgarantibevisen samt systemet med handel med ursprungsgarantibevis
- kriterierna för hållbar utveckling i fråga om biodrivmedel för transport
- den lagstiftning som gäller energisparande

Behoven av författningsändringar kommer att preciseras i samband med den pågående beredningen av klimat- och energistrategin och behandlingen av direktivförslaget.

Förslaget hör till området för Ålands självstyrelse.

Ekonomiska konsekvenser

För att Finland i överensstämmelse med direktivförslaget ska kunna höja andelen förnybar energi från nuvarande nivå på 28,5 % till 38 % av den slutliga förbrukningen inom loppet av 12 år krävs extra resurser för den ekonomiska styrningen. Under de senaste åren har man för främjande av förnybar energi använt statliga medel till ett belopp av sammanlagt 70–80 miljoner euro per år. Beloppet har använts för att utveckla och demonstrera teknik, för investeringsstöd, skattestöd, främjande av ändring av uppvärmningssätt, stöd för flisning och tillvaratagande av energivirke samt till information, rådgivning och utbildning.

Enligt mycket preliminära uppskattningar kan stödbehoven på 2010-talet vara t.o.m. fyrfaldiga jämfört med de senaste åren om man fortsätter att tillämpa nuvarande stödsystem. Om man i stödjandet av elproduktion som baserar sig på förnybar energi övergår till t.ex. ett inmatningstariffsystem, där stödet samlas i anslutning till elpriset, är behovet av statligt stöd mindre. Även i detta fall kan behovet av statligt stöd vara mer än dubbelt så stort som i dag. Uppskattningarna kommer att preciseras under den pågående beredningen av klimat- och energistrategin.

De administrativa åtgärderna enligt direktivförslaget, såsom administreringen av ursprungsgarantier och kontrollen av kriterierna för miljöhållbarheten för biobränslen,

kommer att medföra nya myndighetsuppgifter för Finlands del.

Enligt utredningar har en betydande ökning av andelen förnybar energi endast i mycket ringa mån hämmande effekter på nationalproduktens tillväxt. Däremot förbättrar en ökad användning av förnybar energi Finlands nuvarande svaga energisjälvförsörjning.

Kommissionen har föreslagit att det utarbetas landsspecifika konsekvensbedömningar av åtgärderna i anslutning till klimat- och energipaketet, eftersom dessa åtgärder i synnerhet för utsläppshandelns del kan genomföras på olika sätt. Enligt uppskattning kan effekterna på nationalprodukten i Finland år 2020 bli högst -0,8 %, medan genomsnittet för EU är -0,45 %. Uppskattningarna tyder dock inte på några effekter för den privata konsumtionen i Finland. Effekterna på sysselsättningen i Finland torde ligga på -0,3 %, medan de i EU beräknas vara i genomsnitt -0,11 %.

I den klimat- och energistrategi som håller på att beredas fastställer regeringen hur och med vilka medel man kommer att främja användningen av olika energialternativ. I detta sammanhang uppskattar man också vilka möjligheter energi- och miljötekniken kan tillföra. Avsikten är att strategin överlämnas till riksdagen i form av en redogörelse före riksdagens sommarsemester.

I rambeslutet våren 2009 tas ställning till de finansieringsbehov som eventuellt överskrider statsrådets rambeslut för statsfinanserna av den 25 maj 2007.

6 Statsrådets preliminära ståndpunkt till förslaget

Finland förhåller sig positivt till målen i kommissionens klimat- och energipaket och är redo att bidra med sin rättvisa andel för att de mål som EU uppställt ska nås.

Förslagen i klimat- och energipaketet har ett nära samband med varandra och vid behandlingen av förslagen bör deras samverkan beaktas särskilt för varje medlemsstat.

Finland anser att avgöranden om de viktigaste förslagen i klimat- och energipaketet bör fås till stånd senast innan beslutet om en eventuell fortsättning på det internationella

klimateavtalet fattas i Köpenhamn i slutet av 2009.

Den skyldighet att öka andelen förnybar energi som kommissionen föreslagit för Finland i sitt direktivförslag gällande förnybar energi är krävande. Jämfört med de skyldigheter som föreslås för andra länder kan den dock anses vara skälig. Finlands skyldighet innebär en ökning på 9,5 procentenheter jämfört med situationen år 2005, medan ökningsbehovet inom hela EU är i genomsnitt 11,5 procentenheter.

Den skyldighet som föreslås för Finland innebär en avsevärd ökning av i synnerhet andelen skogsenergi, vatten- och vindkraft samt jordvärme. Dessutom krävs det även betydande energisparåtgärder. Den tid som står till förfogande är också tämligen kort i förhållande till den typiska tidsfristen för energiinvesteringar.

Finland anser det vara bra att de för varje land uppställda målen för andelen förnybar energi fastställs som en andel av den slutliga energiförbrukningen. Denna metod jämnar ut förändringarna i primärenergien, som är typiska för de nordiska elmarknaderna.

Definitionerna i direktivförslaget baserar sig på tidigare EU-rättsakter och internationell statistisk praxis, men tillämpningen av dem i Finland kräver preciseringar. Direktivförslaget gäller till vissa delar sådan metodologi inom energistatistikföringen som det tills vidare inte finns någon enhetlig europeisk praxis för.

De för Finland uppställda målen förutsätter att importen av ryskt virke fortsätter. Därför är det nödvändigt att det i överensstämmelse med direktivförslaget ska vara möjligt att med kommissionen förhandla om målet i händelse av force majeure.

Finland anser det vara viktigt att det säkerställs att en ökad användning av bioenergi inte hotar tillgången på biomassaråvaror för industrin och att den ökade användningen av förnybar energi sker på ett sådant sätt att den främjar hållbar utveckling.

I direktivförslaget avgränsas de drivmedel som omfattas av målet på ett för Finland problematiskt sätt i och med att torv har utesluts ur de förnybara energikällor som avses i förslaget. Strävan att foga certifierad torv till de bränslen med hjälp av vilka andelen förnybara drivmedel enligt direktivet kan uppfyllas blir en fråga för de fortsatta förhandlingarna.

Europeiska rådet ställde som ett villkor för målet gällande drivmedel inom transporten att produktionskedjan är hållbar, att den andra generationens biodrivmedel är kommersiellt tillämplig och att direktiv 98/70/EG, som gäller kvaliteten på bensin och dieselbränslen, ändras så att det går att åstadkomma lämpliga inblandningsnivåer. Kommissionen har dock i sitt förslag ansett att det är ändamålsenligt att slopa kravet på den andra generationens drivmedel, vilket avviker från Finlands utgångspunkter.

Utgångspunkten för direktivförslaget är att förbättra EU:s självförsörjning så att skogsbiomassa och åkerbiomassa kan börja användas som energi. En väsentlig förutsättning för användningen av biomassor är villkoren för miljöhållbarhet. Enligt förslaget ska utsläppen från godtagbara biobränslen under hela deras livslängd vara minst 35 % mindre än från fossila bränslen. I Finland uppfyller den första generationens biobränslen som baserar sig på åkerbiomassa nödvändigtvis inte detta krav. Enligt direktivförslaget kommer en utvidgning av tillämpningen av hållbarhetskriterierna även på annan användning av biomassa att övervägas senare.

Under behandlingen av direktivförslaget förväntas kommissionen lägga fram preciseringar om hur handelssystemet fungerar samt om hurudan samverkan systemet har med redan befintliga styrmetoder, såsom utsläppshandeln, när det gäller att nå de uppställda målen.

Då behandlingen av direktivförslaget framskrider blir man ännu tvungen att ta ställning till ett flertal andra frågor som är väsentliga med tanke på Finland.